

JOHANNA ELOMAA

PRINSESSAN
PAKO

TIINA JAUHIAISEN JA DUBAIN
PRINSESSA LATIFAN USKOMATON
MATKA KOHTI VAPAUTTA

WSOY

JOHANNA ELOMAA

**PRINSESSAN
PAKO**

**TIINA JAUHIAISEN JA DUBAIN
PRINSESSA LATIFAN USKOMATON
MATKA KOHTI VAPAUTTA**

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ - HELSINKI

KIRJA ON SAANUT TUKEA WSOY:N KIRJALLISUUSSÄÄTIÖLTÄ.

© JOHANNA ELOMAA, TIINA JAUHAINEN JA WSOY 2022

GRAAFINEN SUUNNITTELU MIKA TUOMINEN

ISBN 978-951-0-47196-8

PAINETTU EU:SSA

LATIFALLE.

Ja kaikille naisille, jotka elävät alistettuina ja
ilman vapautta heidän oikeuksiaan polkevien
sortohallintojen alla.

SISÄLLYS

PROLOGI 11

1. LUKU: KOHTI KIMALTELEVAA DUBAITA 15

2. LUKU: NAINEN NIMELTÄ LATIFA 36

3. LUKU: PALATSIN KULISSIT KAATUVAT 57

4. LUKU: PAKO DUBAISTA 98

5. LUKU: HYÖKKÄYS INTIAN VALTAMERELLÄ 116

6. LUKU: PALUU KOTIIN 157

7. LUKU: OLETKO SINÄ TIINA? 194

8. LUKU: TAISTELU VAPAUDESTA 205

EPILOGI 239

KIITOKSET 241

”We realise the importance of our voices only
when we are silenced.”

(Ymmärrämme äänemme tärkeyden vasta kun
meidät hiljennetään.)

– MALALA YOUSAFZAI

PROLOGI

Kaikki pysähtyy kuin valokuvassa. Seison paljain jaloin tutun laivan kannella ja tunnen, miten puupinta painautuu kipeästi palleaani vasten. Mustiin pukeutuneet äänekkäät miehet nirhaavat sormensa kovakouraisesti käsivarsiini ja työntävät minua voimalla vasten kovaa kaidetta. Näen edessäni sysimustana vellovan veden. Matalan ja rauhallisen aallokon, ja sen pinnalta katoavan usvan, kuin valtameren hitaan tanssin.

Kaukana välkehtii kutsuvia valopilkkuja, joista yksikään ei voisi meitä enää auttaa.

Ainoastaan hetki sitten ne olivat olleet meille toivon timanteja. Kaukaisia ja yön utuun katoavia elonmerkkejä paikasta, jonne mekin olisimme voineet päästä.

Mies huutaa minulle. Hän pyytää minua vetämään vihoviimeisen henkäykseni, sillä aikani on tullut päätökseensä. Mies ampuisi aivoni pihalle. Niin hän minulle sanoo.

Tunnen kylmän aseempiipun poskessani ja sylkiroiskeet kasvoillani.

Laivan kannelta, jostain kaukaa takaani, sitten ihan vierestä kuuluu raskaita askeleita. Puuta vasten hakkaavia kenkiä täytyy olla tusina. Hindin kieli kuulostaa ensimmäistä kertaa elämässäni uhkaavalta, vihamieliseltä ja vieraalta. Joku vaikeroi maassa ja haistan savupommien jälkeensä jättämän katkun. Se häipyy meri-ilmaan ja katoaa sitten iäksi, ennen kuin ehtii kertoa kenellekään, että se oli täällä peittämässä alleen laivan, jossa tapahtui jotain kamalaa.

Juuri savu tekee kaikesta niin todellista. Muistaisin silmiä tikuttavan ja hengityksen lukitsevan kitkaisen savun aina. Sitten sieraimiini leijuu toinenkin haju. Se on veren pistävä löyhkä.

Ensimmäistä kertaa elämässäni minä tiedän, mistä ihmiset puhuvat kertoessaan kokemuksistaan juuri ennen kuolemaa. Elämä vilisee silmiäni edessä. Minä silloin, kun olin vasta aivan alussa. Iisalmen asemalta lähtevä junamatka mummon kanssa. Nenä kiinni ikkunassa. Vakosamettihaalarit ja leveäraitainen t-paita. Junan sateen piiskaamat kuraiset ikkunat ja kesäisen keltainen peltomaisema. Ajatus siitä, että olen matkalla jonnekin. Olen matkalla seuraavaan paikkaan. Se on ollut minulle aina kaikista paras tunne. Olla matkalla. Jonnekin. Minne tahansa.

Lapsuuden junasta syöksyn Dubain kiiltävien pilvenpiirtäjien alle. Taivas on niin tavattoman kirkas ja loputon, etteivät korkeimmatkaan rakennukset yllä lähellekään koboltinsinistä kattoa. Kadut ovat tahrattomat. Musta auto lipuu hiljaisena leveillä teillä ja kuljettaa minua ja Latifaa yhteen kaupungin valtavista ostoskeskuksista.

Sitten seison kolmentuhannen metrin korkeudessa leijuvaassa lentokoneessa, jonka avoimesta ovesta käy tuulenpuuska. Kirkkaansininen ja kaareva taivas päällämme. Alla äänetön kaupunkimaisema ja tarkoin kätkeyty todellisuus. Hyppy ja vapaapudotus. Vain tämä hetki. Vapaus. Nauran ja teen ilmassa kuperkeikkoja. Maa allamme saa vähitellen muotonsa.

Sitten tunnen jälleen painon rinnassani. Kaide kiilaa vasten kylkiluitani mutta paino ja kipu on paljon muutakin. Se on jotain näkymättömämpää. Minä en saa happea. Pelko kuristaa keuhkot. Ihan ensimmäistä kertaa koko matkan aikana minä pelkään. Olen kauhuissani. Pelkään, että kuolen tähän.

Pettymys. Epäusko. Ne vääntävät vatsan kaksin käsin tiukalle solmulle.

Kunpa voisin kelata kaiken takaisin alkuun. Tekisinkö jotain toisin?

Siinä minä seison. Tympeää laivankaidetta vasten aseenniippu ohimollani ja katson mustaa maisemaa. Mielessä hakkaa ajatus kuin rautanyrkki. Miten karmealla tavalla kaikki oli päätymässä.

1. LUKU

KOHTI KIMALTELEVAA DUBAITA

Keltainen puutalo seiso puutarhan keskellä ja sen ylimmässä kerroksessa oli ullakko, jossa kummitteli. Isoveljeni Oku pelotteli minua lapsena aaveilla ja uhkasi sulkea minut yksin lapsuudenkotini ullakolle. Pimeässä huoneessa oli kaikenlaista pelottavaa, vanhoja pölyttyneitä lasipulloja, kasapäin kellastuneita kirjoja ja esineitä, joita kukaan ei ollut kaivannut vuosikymmeniin. Kun kapusin portaat ylös ullakolle ja seisoin keskellä huonetta aivan hiljaa, pystyin kuulemaan tyynenäkin päivänä tuulen äänen.

Kummitusjuttujen lisäksi veljeni taisi kiusata minua lapsuudessa muutenkin. Kai se oli sellaista sisarusten välistä, rosoisesti paketoitua rakkautta.

Olen aina pelännyt hämähäkkejä, ja Oku työnsi niitä oven alta kylpyhuoneeseen niin, etten päässyt minnekään pakoon. Silti sisaruksistani juuri Oku oli minulle kaikista läheisin. Vietin lapsena paljon aikaa hänen kanssaan ja jaoimme lapsuudenkodissamme huoneenkin. Pikkusiskoni Liisa ja Maija jakoivat omansa.

Varhaislapsuudesta mieleeni on jäänyt erikoisia ja yksittäisiä asioita. Olin kova saunomaan ja istuin joka päivä isän kanssa puulämmitteisessä pihasaunassa omassa punaisessa vannas-

sani. Kerran ammeeseen oli ehditty laskea ainoastaan kuumaa vettä, ja kun astuin kiireellä veteen, poltin tietysti jalkani. Aina kun joku kysyi, että oletko Tiina menossa taas saunomaan, vastasin, että tietenkin olen.

Olin lapsena todella ujo. Kummitätini Marja muistaa aina sanoa, että eipä olisi uskonut, että Tiinasta tulee tuollainen maailmanmatkaaja. Kun aina se istui autossa nenä kiinni ikkunassa eikä sanaakaan pukahtanut. Ei edes kysymyksiin vastannut.

Ja niin se kaiketi oli, lapsuudessani ujous aikaansai sen, että paljon asioita jäi minulta sanomatta. Koulussa kartoin kaikenlaisia esiintymisiä, ja ryhmitöissä olin aina se, joka vetäytyi syrjään.

Vietin lapsuudessa paljon aikaa itsekseni. Varhaislapsuudesta saakka viihdyin omissa maailmoissani. En ollut tavallaan surullinen, mutta tapasin kadota usein tavoittamattomiin ja sulkeuduin. Lapsena haaveilin enemmän kuin toteutin. Aikuisena se kaikki on kääntynyt pääläelleen.

Sukelsin omaan haavemaailmaani myöhemmin myös kouluvuosina. Opettajani saattoivat kysyä, että *Tiina, aiotko sinä vastata?* Havahduin aina samaan kysymykseen, enkä tiennyt lainkaan mistä oli edes puhuttu. Olin unelmoija ja ajatuksisani aina jossain muualla. Luulen, että se liittyy vapauden kaipuuseen, joka oli minussa vahvana silloin ja joka on minussa vahvana edelleen.

Kaikki, mikä oli pakko tehdä ja mihin liittyi paljon sääntöjä, oli minulle vastenmielistä. Se kuvastuu elämässäni edelleen. Pakoilen tiukkoja sääntöjä ja sitoumuksia, kaikkea sellaista, mikä liittyy pitkäjänteisiin velvoitteisiin tai yhdeksästä viiteen -töihin. Sellainen on aina tuntunut minusta ahdistavalta ja kahlitsevalta.

Olen hyvin pitkälti hetkessä eläjä. Olen aina ollut sellainen. En osaa ajatella tai suunnitella tulevaa kovinkaan pitkälle. Jos joku ehdottaa puolen vuoden päähän asioita, sanon aina, että

katsotaan sitten myöhemmin. Sitoudun tietysti mielelläni hyvän asian puolesta, mutta monissa tilanteissa minulle on hankalaa laittaa nimeäni paperiin ja luvata, että joskus seuraavana vuonna olen käytettävissä johonkin tiettyyn asiaan. Koen, että sitomalla itseni kauas tulevaisuuteen, annan vapauteni pois. Kenties siitä syystä Latifan tapaus on ollut alusta saakka lähellä sydäntäni. Olen saanut taistella vapauden puolesta.

On vaikea sanoa, mistä ujouteni ja arkuuteni johtui. Meillä suomalaisilla se saattaa juontaa juurensa myös kulttuurista ja kasvatuksesta. Meille on opetettu, että jos itsestään puhuu liikaa, se kallistuu kerskumiseksi. Sanotaan, että älä sinä elämälläsi ylpeile. Vaikka menisi miten hyvin, me suomalaiset olemme liiankin kanssa vaatimattomia.

Sama pätee kehuihin. Jos joku lausuu kohteliaisuuksia, asiaa tulee aina vähätellä, vastata, että eihän tämä nyt mitään ole. Oli kyse sitten uudesta autosta tai rohkeudesta muuttaa maapallon toiselle puolelle. Aina pitää esittää, että kyseessä on jonkinlainen onnenpotku, joka ei liity mitenkään omiin aikaansaannoksiin.

Uskon, että me kannamme lapsuudessa opittua käytösmallia jollain lailla mukanaamme läpi elämän. Ja siirrämme sitä usein sukupolvissa eteenpäin. Vaatimattomuuden vaade ja siitä nouseva epävarmuus ovat syvällä juurissamme.

Sen jälkeen kun muutin pois kotikaupungistani Iisalmesta, olen muuttunut sosiaalisemmaksi ja oppinut puskemaan tilanteessa kuin tilanteessa eteenpäin. Kenties myös matkustaminen ja erilaisten kulttuurien kokeminen ovat istuttaneet minuun lisää itsevarmuutta. Silti joissain tilanteissa ujous asuu minussa edelleen. En viihdy väkijoukon edessä, mutta ei minulta jää ujouden takia enää mitään tekemättä.

Kunpa joku olisi kertonut minulle, kun olin lapsi, ettei uskaltaisessa ole mitään pelättävää. Kun katson nyt lapsuuteni minää, näen, miten valtava muutos minussa on tapahtunut.

Tiinan äiti Salme Jauhiainen, toukokuussa 2021:

Kun lapset olivat pieniä, kävimme usein paikallisessa valokuvaamossa otattamassa heistä kuvia. Tiinalla on varhaislapsuuden kuvissa aina kyyneltippa silmäkulmassaan. Hän jännitti kuvauksia niin paljon. Muistan myös erään neuvolakäynnin. Se oli ennen kouluikää, kun neuvolan täti yritti tarkistaa Tiinan kuuloa. Hän kuiskasi tytön korvaan ja kysyi, että kuuletko sinä tätä, mutta Tiina ei sanonut sanaakaan. Mukava täti totesi lopulta, että kirjataan tänne nyt näin, että Tiina ei kuule tänään mitään ja tarkistetaan tilanne taas vuoden päästä. Mutta ei se mykkyys mistään muusta kuin ujoudesta johtunut.

Tiinan pikkusisko Maija Jauhiainen, toukokuussa 2021:

Tiina on ollut meistä lapsista aina hiljaisin, ja pienenä hän oli täydellinen tuppisuu. Jos me olimme lapsena Tiinan kanssa jossain yhdessä, minun tuli viisi vuotta nuorempana hoitaa puhuminen. Kun kiersimme pääsiäisenä noidiksi pukeutuneina virpomassa, minun piti aina olla se virvoja, sillä Tiina ei saanut sanaa suustaan. Palkkiot kyllä jaettiin jälkikäteen tasan.

Vaikka Tiinasta on tullut iän myötä rohkeampi, ei hän silti ole vieläkään ihminen, joka olisi koko ajan äänessä. Olen saanut sellaisen kuvan, että myös Latifa on aika ujo. Ehkä Tiina tunnisti Latifassa siinäkin asiassa samoja piirteitä kuin itsessään.

Seitsemännen luokan jälkeen Tiina lähti ensimmäistä kertaa kielikurssille Englannin Isle of Wight -saarelle. Heti palatuaan hän sanoi, että pitää alkaa säästää rahaa, että pääsee ensi kesänä uudelleen. Tiina on käyttänyt aina kaikki varansa matkusteluun ja sanonut minulle ja Liisallekin useaan otteeseen, että mitä tekin tuollaista kaikenlaista krääsää keräilette. Eikö olisi paljon kivempi päästä käymään jossain uudessa paikassa, kuin haalia kaapit täyteen kuppeja ja kippoja. Tiina on

aina ostanut tavaroiden sijaan kokemuksia. Siinä me sisarukset olemme aika erilaisia.

Tänä päivänä Tiina on ulospäinsuuntautuneempi ja rohkea rämöpää, joka kokeilee kaikenlaista uutta. Se on minusta hyvin eriskummallista, jos mietin Tiinaa lapsuudessa.

Jo Dubaissa alkanut capoeiraharrastus oli minusta erikoinen valinta Tiinalta. Sitten tulivat mukaan vielä laskuvarjohypyt ja liitokoneet. En muista lapsuudesta yhtään sellaista tilannetta, missä Tiinaa olisi voinut kutsua rämöpäiseksi.

Mutta aina Tiina on ollut sellainen, ettei hän stressaa asioista, vaan ajattelee, että kyllä tämä tästä. Kun on tullut vastaan joku vastoinkäyminen vaikka reissussa, hän ei ole koskaan luovuttanut. Hänessä on ihailtavaa pitkäjänteisyyttä.

Minulle tärkeimpiä henkilöitä lapsuudessani oli Iisalmessa asuva Elma-mummoni. Hän oli minulle erittäin läheinen ja ymmärsi kenties kaikista parhaiten minua ja paloani matkustaa. Olin mummolassa usein yökylässä, ja keittiöstä leijaili aina ovelle saakka huumaava tuoksu mummon leipomasta pullasta tai vastapaistetuista räiskäleistä. Mummolassa sai aina tuoreita leivonnaisia sekä mummon keittämiä marjakiisseitä.

Vaikka Elma-mummo kuoli, kun olin ainoastaan 12-vuotias, mieleeni on jäänyt paljon yksittäisiä asioita yhteisestä ajastamme. Se, miten mummo letitti aina hiuksiani, miten istuimme alakerran saunan lauteilla ja katselimme iltaisin televisiosta murhamysteerejä.

Mummolla oli aina meneillään uusia käsitöitä. Seinävaatteita tai savitöitä, pitsinnypläystä tai posliininmaalausta. Läheistä suhdettamme kuvaa myös se, että mummon puhelinnumero on ainoita numeroita, joita muistan edelleen ulkoa.

Matkasimme mummon kanssa toisinaan junalla sukulaisten luokse. Oli jännittävää istua liikkuvassa junassa. Ja miten elävästi nimenomaan ne matkat ovat painuneet mieleeni. Se tunne, kun ajattelin olevani matkalla.

Perheeni reissasi lapsuudessani todella vähän, emmekä käyneet ulkomailla. Mutta aina kun matkustin kotimaassa, istuin junan tai bussin ikkunapaikalla, katselin maisemia ja ajattelin, että kaikista eniten haluaisin vain jatkaa matkaa.

Olen meistä neljästä sisaruksesta ainoa kulkuriluonne ja isoveljeni Oku sekä siskoni Liisa ja Maija ovat kaikki asettuneet Iisalmeen. Maija ja Oku ovat töissä perheen puutarhayrityksessä ja Liisa Iisalmen yläkoulun opettajana. Luulen, että ainakin sisareni ovat aina viihtyneet paremmin pikkukaupungissa.

Kun muutin parikymmppisenä Lontooseen opiskelemaan hotelli- ja turismijohtamisen tutkintoa, pidimme vähemmän yhteyttä emmekä tavanneet kovinkaan usein. Mutta aina olen tiennyt, että Suomessa minulla on rakastava perhe, johon voin luottaa ehdoitta.

Sekä vanhempani että sisarukseni vierailivat luonani Dubaissa, mutta kukaan heistä ei oikein pitänyt kaupungista. He eivät voineet käsittää, miten saatoin asua paikassa, jossa oli ainoastaan ostoskeskuksia ja ympäri vuoden vellova järjetön kuumuus.

Kevään 2018 tapahtumien jälkeen meistä kaikista tuli läheisempiä kuin vuosiin. Koko perheeni pelkäsi kolme viikkoa puolestani. Olin kadonnut jäljittämättömiin. Sellaisissa ääri-tilanteissa asiat saavat aivan uudenlaiset tärkeysjärjestykset.

Äitini on ammatiltaan sairaanhoitaja ja isäni rekkakuski, mutta niin kauan kuin muistan, he ovat pyörittäneet puutarhayritystä Iisalmen Parkatilla. Isoäitini aloitti toiminnan aikoinaan 70-luvulla myymällä taimia ja isäni perusti myöhemmin yrityksen. Sitä ennen suvussa kasvatettiin pienkarjaa ja viljeltiin peruna- ja kaalipeltoja. Vanhempani ostivat ensimmäisen kasvihuoneen, kun minä olin vain muutaman vuoden ikäinen, ja vuonna 1981 yritys siirtyi kokonaan isäni nimiin.

Itse tiesin hyvin varhain, jo lapsesta saakka, että halusin nähdä maailmaa. Yläasteella ja lukiossa vietin kesät kielikursseilla tai interreilaamassa. Kesän päätyttyä tuntui aina siltä, että oli liian varhaista palata kotiin ja kouluun.

Vanhempani suostuivat helposti kielikursseihin, sillä perustelin matkoja sillä, että oppisin paikallisen kielen. Sain heidän hyväksyntänsä siitä huolimatta, että niinä kesinä tehtiin tietenkin paljon muutakin kuin opiskeltiin kieltä.

Olin muutamaa otteeseen Englannissa, ja kun aloin opiskella saksaa, matkustin kesäksi Itävaltaan. Kurssit kestivät aina vähintään kuukauden ja oli ihanaa asua paikallisessa perheessä. Pystyin teeskentelemään, etten ollut oikeastaan turisti, vaan asuin ulkomailla, oikeassa kodissa.

Tiinan nuorin sisko Liisa Kolehmainen, toukokuussa 2021:

Meillä on Tiinan kanssa kuusi vuotta ikäeroa, ja Tiina oli minulle lapsuudessa aina selvästi jonkinlainen idoli. Kun ekaluokkalaisena sain ensimmäistä kertaa oman huoneen, minua jännitti hirveästi nukkua yksin. Mutta Tiina oli se, joka minua aina iltaisin tsemppasi.

Olin sen verran nuori, että olin Tiinan elämässä ikään kuin sivustakatsojana. Seurasin hänen tekemisiään vähän ylöspäin katsellen.

Opiskelin itse vielä alakoulussa, kun Tiina oli lukiossa ja

vietti jo kaikki kesät ulkomailla. Meillä oli aika vapaa lapsuus ja Tiinalla mahdollisuus matkustaa, koska vanhemmat olivat kesäisin niin kiireisiä puutarhalla.

Aina kun Tiina palasi reissuiltaan, hän toi minulle tuliaisia, Barbeja ja kaikkea muuta kivaa.

Tiinaa luonnehdittiin aina hiljaiseksi ja ujoksi, mutta siitä huolimatta hän uskalsi lähteä yksin reissuun. Ihmettelen sitä edelleen. Ehkä matkoilla hän pystyi laittamaan jonkinlaisen naamion ujoutensa päälle. Maailmalla kukaan ei tuntenut ja siksi pystyi olemaan millainen tahansa.

Lukio oli minulle vaikeaa aikaa. Oli monia aineita, jotka eivät kiinnostaneet minua pätkäkään. Odotin ainoastaan kesiä, jolloin pääsisin matkustamaan.

Minulla ei ollut mitään ajatusta siitä, mitä tahdoin tehdä lukion jälkeen. Laskin ainoastaan päiviä siihen, että pääsisin pois pienestä Iisalmen kaupungista.

Kun lukion ovet sulkeutuivat, lähdin au pariiksi Kaliforniaan. Halusin mahdollisimman kauas ja mahdollisimman erilaiseen ympäristöön. Itse kohteella ei ole oikeastaan koskaan ollut minulle varsinaista merkitystä. Vapauden tunne on noussut matkasta, ei määränpäästä.

Kaliforniassa hienointa oli se, että pystyin reissaamaan. Kävin San Diegosta käsin Kanadassa, Meksikossa, Havaijilla ja useissa Amerikan osavaltioissa.

Paikallisella perheelläni oli kaksi alle kouluikäistä poikaa. Molemmat vanhemmat olivat lentäjiä, ja jompikumpi heistä oli aina kotona. Huomasin, että viihdyin paljon paremmin vapaalla kuin au pair -perheessäni ja kaiken vapaa-aikani koetin käyttää matkustamiseen.

Tiinan äiti Salme Jauhiainen, toukokuussa 2021:

Huomasin Tiinan vahvan palon maailmalle, kun hän alkoi

*puhua yläasteella kielikursseista Eurooppaan. Tiina menes-
tyi koulussa nimenomaan kielissä. Se, ettei häntä koulu to-
dellisuudessa kiinnostanut, ilmeni minulle vasta myöhemmin.
Näennäisesti kaikki sujui hyvin ja minusta tuntui, että Tiinalle
koulu oli aina helppoa.*

*Jo hyvin varhain kävi selväksi, ettei Tiina tulisi jäämään
Iisalmelle. Kun lukion päätyttyä Tiina oli lähdössä San Diegoon
au pairiksi, hän kysyi minulta edellisenä iltana, että mikset äiti
lähtisi saattamaan minua lentokentälle.*

*Kun kuulutus lähtevästä lennosta tuli, me itkimme molem-
mat. Se oli kauhean vaikea ero. Vaikka reissuja oli ollut aiem-
minkin, minulle se Amerikkaan lähtö oli jollain tavalla luopu-
misen hetki.*

*En pelännyt koskaan, ettei Tiina selviäisi jostain tilantees-
ta tai pärjäisi missä tahansa. Tiina on ollut aina sellainen, et-
tei hän stressaa asioista. Jos vastaan on tullut jokin erikoinen
tilanne elämässä, Tiina on selvinnyt aina uskomattomalla ta-
valla. Sinnikkyydellään.*

*Mutta kun hän lähti Amerikkaan, sanoin hänelle, ettei sel-
laista asiaa maailmalla voi tapahtua tai tulla vastaan, ettei ko-
tiin voisi soittaa tai palata. Vaikka asiat olisivat kuinka huonos-
ti, kotiovet Iisalmella ovat aina auki. Niin minä hänelle sanoin.
Mutta niin huonosti ei ole koskaan ollut, että Tiina olisi tullut
takaisin. Ennen kuin vasta maaliskuussa 2018.*

Kun palasin kesällä 1996 Kaliforniasta Suomeen, hakuajat
kouluihin olivat jo päättyneet. En tiennyt mitä olisin tehnyt.
Opiskelin hetken Porvoossa kurssiluontoisesti kieliä; ruotsia,
ranskaa, espanjaa ja saksaa. Seuraavan kesän vietin ystäväni ja
silloisen matkakumppanini Ilonan kanssa Turkissa ja olimme
jokusen viikon sisäänheittäjinä alanyalaisessa baarissa ja myy-
mässä turisteille retkiä.

Eräänä iltana meidät vietiin poliisiasemalle ja meiltä penät-

tiin työlupia. Virkailija kirjasi tietomme ylös käyttäen todella vanhanaikaista kirjoituskonetta. Se oli mielestämme niin huvittavaa, että purskahdimme nauruun. Lopulta saimme ainoastaan varoituksen ja pääsimme vapaaksi sillä ukaasilla, että seuraavalla kerralla työluvatta työskentelystä tulisi seuraamuksia. Suuntasimme vielä samana iltana takaisin töihin samaiseen baariin. Omistaja antoi meille vain erilaisia töitä ja taisin itse päätyä sisätiloihin tarjoilemaan. Se kesä oli huoletonna ja ihanaa aikaa.

Kenties joku olisi heittänyt hanskat tiskiin ja lentänyt takaisin Suomeen, mutta itse en osannut pelästyä tällaisia välikohtauksia. Matkoilla tapahtui muutenkin kaikenlaista, mutten ollut koskaan aidosti huolissani enkä usko, että vanhempanikaan olivat.

Välillä rahani loppuivat, mutten siitä huolimatta halunnut palata Suomeen. Saatoin astella rahattomana Suomen suurlähetystöön ja pyytää virkailijaa soittamaan vanhemmilleni, että nämä lähettäisivät minulle rahaa ja lopulta paluulipun kotiin.

Matkoilla sattui ja tapahtui. Lompakot hävisivät ja löysin itseni välillä hyvinkin vaarallisista tilanteista. Portugalissa jouduin ahdistelun kohteeksi ja löin minua veitsellä uhanutta miestä laukulla päähän. Istanbulissa olin ystäväni kanssa yökerhossa, josta otimme taksin aamuyöllä hotellille. Olimme juoneet illan aikana, ja taksikuski näki tilaisuutensa tulleen. Hän lukitsi auton ovet ja lähti ajamaan meitä jonnekin metsän keskelle. Löin kuskia jälleen laukullani sillä seurauksella, että kamerani meni rikki. Sen jälkeen purin miestä käsivarresta niin, että muistan edelleen, miltä veri maistui suussani. Lopulta kuski päästi meidät ulos.

San Diegosta käsin matkustin Tijuanaan, jossa joku laittoi juomaani tyrmäystippoja. En muista mitään sen jälkeisistä tapahtumista. Minulla ei ole minkäänlaista mielikuvaa siitä,

miten ylitin rajan takaisin Yhdysvaltoihin, mutta saatuani pääni selväksi huomasin, että minulta oli varastettu passi.

Lukion jälkeisen välivuoden päätyttyä ajattelin, että haen opiskelemaan Lontooseen. Valitsin yliopiston sen perusteella, että se sijaitsi Lontoon keskusta-alueella. Itse koululla ei ollut oikeastaan väliä.

Minulla ei ole koskaan ollut todellista haaveammattia, tiettyä asiaa, jota olen halunnut tehdä enemmän kuin mitään muuta. Ennemmin minulla on aina ollut sellainen mentaliteetti, että tehdään nyt töitä, niin sen jälkeen pääsen taas reissuun.

Opiskelin Lontoossa lopulta matkailualaa, sillä ajattelin, että koulutus antaa minulle ammatin puolesta avaimet matkustamiseen. Mutta ei se lopulta ihan niin mennyt.

Muutin Dubaihin, yhteen seitsemästä Arabiemiraatista vuonna 2001. Matkailualalla oli äkkirikastuneessa öljyemiraatissa tuoloin valtava piikki, ja sitä tuki seuraavana vuonna kuumentuva kiinteistöbisnes.

Haimme ystäväni Markon kanssa töitä hotelleista eri puolilta maailmaa, ja valitsimme lopulta Dubain. Se kuulosti eksoottiselta ja nousevalta kohteelta, joka sijaitsi keskeisellä paikalla ja jossa sää oli aurinkoinen ympäri vuoden. Dubai peittosi alleen San Franciscon, jossa meillä olisi ollut mahdollisuus suorittaa matkailualan management training -ohjelma.

Olin tavannut Markon Lontoossa, jossa opiskelimme samassa yliopistossa matkailualaa. Ystävyystyimme nopeasti. Oli hupaisa yhteensattuma, että Marko oli kotoisin niin ikään Iisalmesta. Olimme käyneet samaa lukiota eri vuosikursseilla muttemme tunteneet toisiamme tuolloin. Nyt olimme muuttamassa yhdessä Lähi-itään, josta meistä kumpikaan ei tiennyt

etukäteen paljoakaan. Olin innoissani tulevasta seikkailusta, vaikka Dubain pitikin olla minulle paljon lyhytaikaisempi kokeilu. En koskaan suunnitellut, että jäisin Arabiemiraatteihin 17 vuodeksi.

Tiinan ystävä Marko Remes, toukokuussa 2021:

Tapasin Tiinan eli Typyn Lontoossa vuonna 1997. Olin pannut merkille yliopiston alueella liikkuvan vaalean tytön, joka oli jotenkin tutun näköinen. Hänestä huokui kauas lämpö ja hyvä energia.

Arvasin tietenkin, että hän oli kotoisin jostain Pohjoismaasta, mutta kun aloimme jutella, kävi ilmi, että olimme molemmat kasvaneet Iisalmessa. Olimme opiskelleet samassa lukiossa ja työskennelleet kesäisin samalla torilla, minä myymässä hamppurilaisia ja Tiina kukkia. Se oli aivan ihmeellistä. Meillä synkasi saman tien, ja aika pian meistä tuli erottamaton kaksikko. Lopulta muutimme yhteiseen kimppakämppään.

Tiina suhtautui kaikkeen todella rennosti. Hänellä ei ollut huolta huomisesta ja tykkäsimme molemmat käydä ulkona. Hoidimme koulun silti hyvin, vaikka opin itsekin Tiinalta vähän rennompaa otetta elämään. Humputtelimme suurkaupungin yöelämässä ja interreilasimme ympäri Eurooppaa. Nukuimme junissa ja joskus juna-asemien laitureillakin. Silloin mentali-teetti matkoissa oli ”minimibudjetti, maksimikesto”.

*Muutimme Dubaihin yhdessä Tiinan kanssa vuonna 2001, mutta itse muutin sieltä aika pian Latviaan silloisen miesystäväni perässä. Työt veivät minua vuosia eri puolille maailmaa ja olin töissä Australian Brisbanessa, kun sain vuonna 2015 työtarjouksen muuttaa takaisin Dubaihin. Tiesin, että homoseksuaalina Dubaissa pitää olla todella varovainen, sillä homous on Emiraateissa täysin laitonta. Minulle Dubai oli näyttäyty-nyt muutenkin aika muovisena paikkana. Ainoa asia, mikä mi-
nua siellä houkutti, oli Tiina.*

Asuin Dubaissa lopulta sillä kertaa puolitoista vuotta. Palkkataso oli hyvä, ja meidän oli helppo matkustella kaikkialle. Kävimme Tiinan kanssa monissa reissuissa, muun muassa Malediiveillä ja Afrikassa. Sitten sain työtarjouksen Perthistä Australian länsirannikolta, jossa asun edelleen.

Hotelli, jossa työskentelimme Markon kanssa, sijaitsi Dubai Marina -alueella, jossa on tänä päivänä toinen toistaan korkeampia ja kiitävämpiä pilvenpiirtäjiä, ja edessä levittäytyvät kuuluisat Palmusaaret. Silloin alueella kulki hiekkatie ja sen reunoilla oli muutama viiden tähden hotelli. Olimme itse töissä neljän tähden hotellilla, mutta sellaisia kyseisellä alueella on tätä nykyä tuskin ainuttakaan.

Työajat olivat pitkät ja töitä oli kuutena päivänä viikossa. Kokemus oli silmiä avaava. Ymmärsin, miten eri tavalla ihmisiä kohdeltiin ja millaisia etuoikeuksia saimme Markon kanssa pelkästään siksi, että olimme suomalaisia. Jaoimme yhteisen huoneen siitä huolimatta, ettemme olleet aviopari. Se ei ollut muille mahdollista, sillä pääsääntöisesti naiset ja miehet asuivat eri rakennuksissa. Palkka oli tosin niin huono, että kolmen tunnin työllä sai McDonald'sissa Big Mac -aterian, ja moni turisti oli yllättynyt siitä, miten pienillä palkoilla meidän oli pärjättävä. Silti aasialaisten kollegoidemme palkat olivat vielä järkyttävämmät.

Vapaapäivät olivat viikon kohokohtia ja saimme yleensä Markon kanssa sovittua yhteiset vapaat. Tapasimme muita suomalaisia ja suuntasimme rannoille ja yöelämään.

En tosin viihtynyt hotellityössä alkuunkaan ja otimme loparit vajaan vuoden jälkeen. Lähdimme Aasiaan ja Australiaan muutamaksi kuukaudeksi matkustelemaan, jonka jälkeen palasimme takaisin Lontooseen.

Pian sen jälkeen eräs Dubaissa tapaamani suomalaisnainen oli löytänyt minulle työn Dubaissa toimivasta matkailualan

yrityksestä. Tein siellä monenlaisia hommia ja suoritin myös kaupungin virallisen matkaopaskurssin. Kävin noutamassa turisteja aamuyöllä lentokentältä ja pidin heille tervetulo-tilaisuuksia. Mutta aika nopeasti minulle tuli olo, ettei sekään työ ollut minua varten. Halusin matkustaa enkä vastaanottaa aamuyöllä kiukkuisia turisteja, jotka olivat nälkäisiä ja uuvuksissa pitkien lentojen jälkeen.

Tuolloin 2000-luvun vaihteessa Arabiemiraattien tunnetuimmasta emiraatista oli hioutumassa matkailulehtien timantti. Rikkaiden öljymaiden ympäröimä kimmeltävä ja ympäri vuoden aurinkoinen luksuslomakohde.

Samalla Dubain kiinteistömarkkinat olivat avautumassa ulkomaalaisille sijoittajille. Se buumi kuljetti minutkin pian kiinteistöalalle. Hiekka-aavikon keskelle nousi toinen toistaan huppeampia asuinkomplekseja ja päädyin töihin yritykseen, joka rakensi ja myi kiinteistöjä eteenpäin.

Myyntityö oli helppoa, koska asuntojen menekki oli kovassa nosteessa ja ihmiset jonottivat kiinteistövarauksia suurin piirtein shekkien kanssa toimistomme edessä. Se johti siihen, että ansioni olivat hyvät, elämä oli huoletonta ja pystyin matkustelemaan paljon.

Dubain sijainti on siinä mielessä erinomainen, että pääsin lentämään sieltä kätevästi oikeastaan minne tahansa. Kävin useaan otteeseen Sri Lankassa, Intiassa, Nepalissa ja muissa Aasian maissa.

Vasta kun aloin matkustaa enemmän ja nähdä asioita itse, ymmärsin paremmin, miten osa ihmisistä elää täysin erilaisissa olosuhteissa. Se, että näkee tilanteita televisiosta tai uutisista, ei tee samanlaista vaikutusta. Asiat pitää nähdä ja kokea itse. Opin arvostamaan esimerkiksi tasa-arvoa aivan eri tavalla.

Jossain vaiheessa matkustin ahkerasti Libanonin Beirutiin. Libanonissa naisten tulee olla aina edustuskunnossa ja maassa tehdään paljon plastiikkakirurgisia toimenpiteitä. Naisten ole-

tetaan käyttäytyvän tietyllä tavalla ja paikalliset naiset kiinnittävät todella paljon huomiota ulkonäköönsä.

Toisaalta sukupuolihaastelu näkyy lopulta jollain tavoin ihan kaikkialla maailmassa.

Matkustin kerran Ukrainassa ja siellä paikallisen kaverini äiti totesi minulle, että naisten tulee olla edustavan näköisiä ja kynnet ja hiukset tulisi olla aina laitettuina.

Naisten oikeuksien polkeminen oli omasta näkökulmastani katsottuna kenties raskainta Iranissa. Jouduin pitämään hiukseni piilossa, ja jopa hotellin aamiaishuoneessa minulta tultiin kysymään, että missä on huivisi. Ulos ei olisi voinut kuvitella-kaan menevänsä ilman asiaankuuluvaa vaatetusta.

Kaduilla huomasin, miten naiset kävelivät miestensä perässä katse maahan luotuna. Se oli minulle silmiä avaavaa ja jollain tavalla surullinen herätys.

Dubaissa tällaista kohtelua ei turistina näe. Paikalliset ovat varakkaita, ja se kaikki kimallus ja raha piilottaa helposti alleen epäkohdat. Enemmänkin huomaa sen, miten kehnosti palvelusväkeä, autonkuljettajia ja kotiapulaisia kohdellaan. Dubain yli kolmesta miljoonasta asukkaasta yli 80 prosenttia on ulkomaalaisia työntekijöitä, jotka tulevat muun muassa Intiasta, Pakistanista, Sri Lankasta ja Filippiineiltä. Dubai on saanut myös julkista arvostelua siitä, miten huonosti aasialaisia työntekijöitä kohdellaan. Eräänä iltana olin ravintolassa syömässä ja seurasin perhettä, jonka filippiiniläinen kotiapulainen istui eri pöydässä. Hän ei saanut lainkaan ruokaa, vaan ainoastaan työnantajaltaan satelevia tulyjä ja pahantuulisia käskyjä. Törmäsin monesti vastaaviin tilanteisiin.

Kaikista matkakokemuksistani Nepal on jäänyt minulle mieleen paikkana, jonne mieleni halajaa aina palaamaan. Aina kun matkustan sinne, minusta tuntuu, että kaikki on juuri sillä hetkellä hyvin. Olen täsmälleen oikeassa paikassa. Nepalissa sielussani vallitsee täydellinen rauha. Viimeksi kävin maassa

vuonna 2016, vähän ennen kuin aloimme suunnitella Latifan kanssa pakomatkaamme.

Vuosituhanen alussa Dubaissa vallitsivat näennäisen löyhät säännöt. Kiinteistöbuumi alkoi melkein saman tien, kun ulkomaalaiset saivat luvan sijoittaa rakennusprojekteihin. Siksi sijoittajia turvaavat lait puuttuivat täysin. Internet oli tarjolla hyvin rajoitetusti, ja olin itsekkin tietämätön monista asioista. En tiennyt sitäkään, että paikallisissa sanomalehdissä julkaistut uutiset eivät sensuurin takia kertoneet paljoakaan maan todellisesta tilanteesta.

Asuntoja maksettiin shekeillä ja maksuista sai harvoin virallisia kuitteja. Joku saattoi tuoda rahat toimistolle muovipussissa tai urheilukassissa. Kerran sain Pringles-pahviputkiloihin sulottuja dollarinippuja, jotka kiikutin talousosastolle laskettavaksi. Käteismaksu saattoi olla jopa 300 000 dollaria.

Dubain asuntomarkkinat oli täydellinen villi länsi. Osa käytti ylikuumentunutta tilannetta tietenkin hyväkseen, otti sijoittajilta rahat ja seuraavan lennon maasta ulos.

Elämä Dubaissa oli 2000-luvun alussa muutenkin täysin erilaista. Kaupungissa ei ollut nimeksikään ruuhkia, ihmiset tekivät rannoille nuotioita ja ottivat mukaansa omia alkoholijuomia. Turistit saattoivat kulkea julkisilla paikoilla bikineissä, ja ulkomaalaisten ja paikallisten väliset kanssakäymiset olivat tavallisia.

Mutta sitten kaikki muuttui. Ulkomaalaisten elämäntyyliä alettiin paheksua, koska kaupungin kasvaessa meitä alkoi olla niin paljon. Alkoholista suvaittiin yhä tiukemmin ainoastaan hotellien baareissa ja ravintoloissa, ja julkisilla paikoilla juomista alettiin karsastaa. Ostoskeskusten oviin ilmestyi ohjeita kunnioittavasta pukeutumisesta.

Ulkomaalaisia valui emiraattiin koko ajan enemmän, ja aloin törmätä yhteenottoihin paikallisten ja länsimaalaisten välillä. Saatoin todistaa ostoskeskuksessa riitaa hunnutetun naisen ja bikinitopissa kävelevän turistin välillä. Keskinäinen yhteys katkesi.

Myös yritysten toimintatavat muuttuivat. Paikallisia työntekijöitä nimitettiin yhä enemmän johtoportaan virkoihin, jotka olivat aiemmin olleet vahvasti brittien hallussa.

Dubaihin ja yleisesti Arabiemiraatteihin kirjattiin lukuisia uusia lakeja. Facebookiin tai Twitteriin ei saanut kirjoittaa mitään negatiivista Dubaista, sen kulttuurista tai hallituksesta. Jo se, että arvosteli Dubain säätä tai ilmaston kuumuutta, saattoi johtaa ongelmiin.

Juuri ennen suurta talouskriisiä vuonna 2008 olin töissä Dubai Penthouses and Real Estate -kiinteistövälitystoimistossa. Englantilainen kollegani oli lähettänyt asiakkailleen ja potentiaalisille investoijille suoramarkkinointipostia, jossa hän kertoi, että nyt olisi loistava hetki ostaa kiinteistöjä, sillä hinnat olivat alkavan laman johdosta laskeneet reippaasti. Kirje oli päätenyt ihmiselle, joka oli tehnyt asiasta poliisille ilmoituksen. Samalla viikolla CID:n eli Dubain salaisen poliisin miehet saapuivat toimistolle, pidättivät kollegani ja takavarikoivat hänen tietokoneensa.

Koska kollegani oli puhunut Dubaista heidän mielestään negatiiviseen sävyyn ja maininnut suoramarkkinointikirjeessään käynnissä olevan taantumaa, hän joutui oikeuden eteen ja sai passinsa takaisin vasta puolen vuoden kuluttua. Hän oli niin järkyttynyt tapauksesta, että päätti lähteä maasta ja muutti myöhemmin Kiinaan.

2000-luvun ensimmäisen vuosikymmenen jälkeen aloin törmätä muihinkin vastaaviin tapauksiin.

Minkään maan suurlähetystön on vaikea auttaa tällaisessa tilanteessa. Heidän kantansa on se, että henkilö on tullut vapaa-

ehtoisesti maahan ja sitoutunut elämään maan sääntöjen ja lakien mukaan. He eivät halua puuttua asioihin. Kauppa- ja diplomatiasuhteita pidetään tärkeämpinä kuin oman maan kansalaisten auttamista. Jos kyseessä on selvä lain rikkominen, voi apua olettaa vielä vähemmän.

Finanssikriisin käydessä päälle ja ylikuumentuneen kiinteistöalan romahtaessa monet alalla työskennelleet hyväksyivät sijoitustappionsa ja lähtivät maasta. He, jotka eivät ymmärtäneet paeta tilannetta, joutuivat vankilaan, sillä Dubaissa velkojen maksamatta jättäminen on vakava rikos.

Ihmiset myivät paniikissa luksusautojaan ja omaisuuttaan saadakseen kasaantuneita velkojaan kuitattua.

Kaupungissa vallitsi täydellinen kaaos. Ihmiset pakenivat valtavalla kiireellä. Luin kansainvälisistä lehdistä, miten paljon autoja lentokentälle oli hylätty. Monet vain lähtivät eivätkä koskaan palanneet.

Tuohon aikaan oli aika normaalia, että ennakkoon myytyjä luksusasuntoja ei koskaan rakennettu. Eikä kiinteistöihin sijoitettuja varoja saanut takaisin, sillä yritykset kaatuivat ja asuntoja välittäneet ihmiset olivat jo kadonneet.

Vuosituhannen alun kestänyt rakennusbuumi kiiltävine julkisivuineen ja korkeine torneineen luhistui laman alle. Vuosikausia jatkuneet päättymättömät VIP-juhlat kahisevine rahavirtoineen olivat ohi.

Kun murros alkoi vyöryä päälle, keskustelimme ystäväieni kanssa usein siitä, kuka oli kuullut mistäkin uudesta säännöstä. Sääntöjä tarvittiin, mutta kaikki meni äärimmäisyyksiin. Edelleen, jos vuokran maksaa shekillä, jolle ei ole tilillä saman tien katetta, saattaa olla valtavissa vaikeuksissa.

Mutta toki sääntöjä myös poljetaan. Erityisesti sen perusteella kuka olet tai mihin perheeseen kuulut.

Huumausainerikos johtaa aina lain mukaan vankeustuomioon, mutta esimerkiksi Latifan vuonna 2015 kuolleen veljen

šeikki Rašidin huhuttiin menehtyneen huumeiden yliannostukseen. Silti lehtijutuissa kuolinsyiksi kerrottiin sydänkohtaus.

Arabiemiraateissa asuvat tietävät, että maan sisäisiin asioihin ei kannata puuttua eikä kulttuuria, maan hallitsijoita ja lakeja voi kritisoida.

Vuoden 2010 jälkeen tuli useita lakeja, jotka tekivät selväksi, että esimerkiksi WhatsAppin kautta ja Facebookissa ei voi jakaa uutisia, joista paikalliset lehdet tai uutiskanavat eivät ole puhuneet. Esimerkiksi Latifan kaappaukseen liittyvien videoiden tai uutisten jakamisesta WhatsAppissa saattaisi koitua melkoiset seuraamukset. On ollut hankala löytää yhdenkään Persianlahden maan julkaisemaa uutista Latifan tapauksesta.

Ihmisten sananvapaus on riistetty erilaisten lakipykälien nojalla täysin. Kukaan ei uskalla kirjoittaa tai keskustella julkisesti ihmisoikeusasioista, saati arvostella niiden puutetta Dubaissa, sillä se saattaisi johtaa vankilakeikkaan.

Poliittisten mielipiteiden jakaminen sosiaalisessa mediassa on äärimmäisen vaarallista myös naapurimaissa. Luin artikkelin, jossa Saudi-Arabia tuomitsi vuonna 2021 amerikkalaistaustaisen miehen kahdeksikymmeneksi vuodeksi vankilaan tämän julkaistua Twitterissä kriittisiä mielipiteitä maan poliittisesta johdosta. Mies toimi ihmisoikeusavustajana Saudi-Arabiassa ja istuu nyt tuomiotaan al-Ha'irin poliittisessa vankilassa.

Moni luulee, että lait ovat tiukat ainoastaan juuri Saudi-Arabiassa. Erityisesti Dubai nähdään modernina lomakohteenä, mutta tosiasia on se, että samat šaria-lait pätevät myös Dubaissa. Dubain hallitus on pidättänyt lukuisia poliittisesti ”väärinajatteliijoita”, aktivisteja, tutkijoita ja ihmisoikeusasianajajia. Nämä istuvat epäinhimillisissä olosuhteissa vankiloissa, joissa heitä kidutetaan, heiltä kielletään oikeudenkäynnit ja heitä saatetaan pitää vuosikausia lukkojen takana ilman selkeitä ja lainvoimaisia syytteitä.

Luin tapauksesta, jossa brittiläinen nainen joutui pidätetyksi julkaistuaan Facebookissa loukkaavia kommentteja ex-miehestään ja tämän uudesta vaimosta. Se tulkittiin kunnianloukkaukseksi, jota pidetään Dubaissa laittomana. Jo toisen henkilön kuvan lisääminen sosiaaliseen mediaan ilman lupaa tulkitaan helposti rikokseksi.

Sosiaalinen media aiheuttaa muutenkin valtavasti riskejä Arabiemiraateissa. On laitonta muun muassa pilkata hallitsijoita tai tehdä kriittisiä huomautuksia uskonnosta.

Tuollainen laki tuoli voimaan vuonna 2012, ja puhuimme kaveripiireissä, miten omituista oli, ettei enää uskaltanut tehdä Facebook-päivityksiä miettimättä todella tarkkaan, mitä postauksiin kirjoittaa.

Sama laki koskee yksityisiä WhatsApp-viestejä. Helmikuussa 2021 uutisoitiin brittinaisesta, jota odotti Dubaissa jopa kahden vuoden vankeustuomio, sillä hän oli kiroillut WhatsAppissa kämppäkaverilleen. Tämä britti oli asunut Arabiemiraateissa vuodesta 2018 lähtien ja juuri muuttamassa takaisin Englantiin uuden työn perässä. Poliisi pysäytti hänet kuitenkin lentokentällä ja ilmoitti, että naisen asuintoveri oli raportoinut poliisille naisen kiroilusta WhatsApp-viestissä muutamia kuukausia aiemmin. Julkinen kiroileminen on Dubaissa rikos, ja siitä voi saada jopa vuoden vankeusrangaistuksen.

Minusta tämä on hyvä esimerkki siitä, miten Arabiemiraateihin matkustavan turistin tulisi tutustua paikallisiin lakeihin. Ja olla tietoinen siitä, että jopa yksityinen WhatsApp-viesti ystävälle tai kollegalle voi viedä vankilaan.

Ihmisoikeusjärjestöjen mukaan Arabiemiraatit rikkoo lukuisia perusihmisoikeuksia. Emiraateissa ei ole demokraattisesti valittuja puolueita eikä kansalaisilla ole oikeutta poliittisiin mielipiteisiin. Maan hallitus rajoittaa vahvasti sananvapautta, ja mediaa sensuroidaan, jotta hallitusta ja hallitsijaperheen jäseniä ei saatettaisi huonoon valoon.

On äärimmäisen hämmentävää, että Arabiemiraatit kuuluu YK:n turvallisuusneuvostoon ja hakee vuodelle 2022 paikkaa ihmisoikeusneuvostoon. Siitä huolimatta, että on olemassa lukuisia ihmisoikeuksia koskevia sopimuksia, joita Emiraatit ei ole koskaan allekirjoittanut.

Dubaissa lähes 20 vuotta työskennellyt Tiina Jauhiainen ei epäillyt hetkeäkään, kun hänen paras ystävänsä, prinsessa Latifa pyysi häneltä apua. Latifan oli päästävä pois tyrannimaisen isänsä, Dubain hallitsijan šikki Muhammadin holhouksen alta. Latifa oli valmis vaihtamaan Dubain loiston ja yltäkylläisyyden haaveistaan suurimpaan: vapauteen. Pakomatkasta Intian valtameren poikki tuli elämää suurempi seikkailu, ja oli hetkiä, jolloin Tiina Jauhiainen ajatteli, että se koituu heidän kohtalokseen.

 <p>1878 WSOY</p>	 <p>9 789510 471968</p>
www.wsoy.fi	99.1 ISBN 978-951-0-47196-8